

Lliçó 1: Per el 6 de juliol de 2019

CREÀ DÉU ...

Dissabte 29 de juny

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 1-3; Fets 17:28; Salm 148; Salm 24: 1; Gènesi 4: 1-9; Mateu 22: 37-39; Apocalipsi 14: 7.

PER MEMORITZAR:

"El que oprimeix el pobre afront al seu Creador; mes el que té misericòrdia del pobre, l'honra" (Prov. 14:31).

Alguna vegada t'has esforçat per crear alguna cosa -potser una obra d'art o artesanía, o un menjar- només perquè la persona a qui l'hi vas donar el trenqués o el rebutgés? Si és així, potser hagis tingut una petita besllum del que Déu va experimentar quan va crear aquest món i als éssers humans, només per veure que el que va crear va ser destruït pel pecat.

La Bíblia diu que el món va ser creat amb molta cura i que era "bo en gran manera". Els relats de la Creació en Gènesi 1 i 2 evidencien el que Déu opinava de la seva creació. Aquest és el context en què hem de llegir la història de la caiguda en Gènesi 3 i el desconsol de Déu en confrontar a les persones que havia creat.

Sorprenentment, el nostre món segueix sent una cosa que Déu estima, tot i els mil·lennis de pecat, violència, injustícia i rebel·lió absoluta. El més notable és que, quan Déu va posar en marxa el seu pla per redimir i recrear el món, ens va donar rols per exercir en el compliment dels seus plans més amplis. Sí, som els destinataris de la seva gràcia; però, com a conseqüència de la gràcia que hem rebut, se'ns ha donat una obra que fer com a col·laboradors del nostre Senyor. Quina responsabilitat més solemne i sagrada!

DÉU: UNA BESLLUM DE LA CREACIÓ

Aquest món i tota la vida que hi ha en ell, la nostra vida i tot el que fem amb ella, la vida de tots els que ens envolten i la forma en què interactuem amb els altres, la vida en si i la millor manera de viure-la, tot això s'origina en Déu, "perquè en ell vivim, i ens movem, i som" (Ac. 17:28).

Aquí és on comença la història de la Bíblia: "Al principi va crear Déu els cels i la terra" (Gn. 1:1). **I el fet que ell va parlar i va existir apunta a un poder i a un procés que ni tan sols podem començar a imaginar.**

Amb tot, Déu no va crear a la distància. Va estar íntimament compromès, especialment a l'hora de crear al primer ésser humà (veure Gén. 2: 7).

Llegeix la història de la creació dels primers éssers humans a Gènesi 1:26 al 31. Quines coses importants ens diu aquest relat sobre Déu? Quines coses importants ens mostra sobre les persones?

S'ha dit sovint que podem aprendre molt de Déu si passem temps a la natura observant la seva creació i veient espurnes del caràcter del Creador. Però, també podem albirar la manera en què Déu va crear al món en analitzar la nostra concepció de Déu mateix. Per exemple, si ell és un Déu d'ordre, hem d'esperar trobar ordre en la seva creació. O si creiem que ell és un Déu creatiu, no hem de sorprendre'ns en trobar exemples increïbles d'aquesta creativitat en el món que ell va crear.

Així mateix, creiem que ell és un Déu de relacions i, per això, les relacions resulten ser un element cabdal en la forma en què Déu va constituir el món. En la creació, cada element del món es vincula amb la resta. Va crear els animals en harmonia relacional. Va crear l'ésser humà perquè es relacioni amb si mateix, amb els altres i amb la resta de la creació.

Si bé la nostra comprensió de Déu en molts sentits és limitada, el que podem veure del seu caràcter hauria de impulsar-nos a reconsiderar com hauria de ser el món.

■ Com de útil et resulta entendre el món com un reflex del caràcter de Déu, fins i tot quan els estralls del pecat són tan obvis a primera vista?

UN MÓN COMPLET

És fàcil sentir nostàlgia pel Edèn. Hi ha alguna cosa en les descripcions del jardí que Déu va crear com la llar d'Adam i d'Eva que desperta un anhel en el nostre cor. Potser no entenguem com funcionaria un món així, però sentim que ens agradaria experimentar-ho.

Sembla que la sensació de satisfacció i plenitud també era una cosa que Déu sentia: "Déu veié tot el que havia fet, i va veure que era bo en gran manera" (Gn. 01:31). Déu va fer alguna cosa que era bell i funcional alhora. Era d'un disseny exquisit, tant en forma com en funcionalitat. Vessava de vida i color, però també estava proveït de tot el necessari perquè la vida fructifiqués. No és estrany que Déu s'aturés a pensar que el món que estava fent era bo.

Llegeix Gènesi 1. Què creus que signifiquen les repetides declaracions que "va veure Déu que era bo"? Gn. 1: 4, 10, 12, 18, 25, 31.

Encara que va ser escrita íntegrament després de la Caiguda, la Bíblia és plena de celebracions del món natural, com Job 38 al 41, i el Salm 148. I hem de recordar que aquestes no van ser escrites com una besllum del que era el món recentment creat i previ al pecat; estan escrites en temps present i celebren la bondat que encara és palpable al nostre món.

Jesús també va extreure del món natural exemples de la bondat i la cura de Déu, per celebrar amb sorpresa nostra confiança en Déu i l'estima pels regals senzills que ens envolten (veure, p. Ex., Mat. 06:26; 28- 30). Si obrim els ulls i observem les meravelles de la creació, podem veure que, efectivament, som els destinataris dels meravellosos regals del nostre Creador. La nostra resposta, fins i tot enmig de les proves, hauria de ser de gratitud, agraïment i lliurament humil al Dador.

Com adventistes del setè dia, que vam celebrar la Creació i esperem la vinguda del Regne de Déu, hauríem de adonar-nos que les bel·leses, les alegries i la bondat que veiem i experimentem en el món són indicis del que una vegada va ser el nostre món i el que serà una vegada més.

- **En la teva experiència amb el món natural, què aprecies especialment de les meravelles de la creació? En la teva vida diària, com podries conèixer millor el Senyor a través de les meravelles de la naturalesa?**

MAJORDOMS DE LA TERRA

Segons el registre bíblic, el Jardí de l'Edèn i el món recentment creat eren llocs d'abundància, fets perquè la vida prosperés i, especialment, perquè els éssers humans gaudissin.

Però Déu també els va donar al primer home i la primera dona, i a la resta de nosaltres que vindríem després d'ells, un paper que assumir en la seva creació. Ràpidament resulta obvi, i no només pel mètode de Déu al crear-los, que Adam i Eva tindrien un estatus especial en aquest nou món.

A Adam primer se li va donar el treball de posar-los nom als animals i a les aus (veure Gn. 02:19). Després, a tots dos se'ls va donar un altre paper, que Déu mateix va presentar com una benedicció: "Siguin fructífers i multipliqueu; ompliu la terra i domineu-la; dominin els peixos del mar i a les aus del cel, i a tots els rèptils que s'arrosseguen per terra "(Gn. 01:28, *NVI*).

Llegeix i compara Gènesi 1:28 i 2:15. De quina manera qualificaries la descripció de la feina de l'ésser humà en una o dues oracions?

Massa sovint en la història cristiana, Gènesi 1:28 ha estat utilitzat per alguns com una llicència per explotar el món natural, fins i tot fins al punt de destruir-ho. Sí, el món òbviament va ser creat per a la vida, el benefici i el gaudi de l'ésser humà; però conrear-lo i cuidar-lo és responsabilitat humana, en paraules de Gènesi 2:15 (*NVI*).

Quan parlem de majordomia, el que primer que pensem és en els diners; però, en la Bíblia, el primer precepte per a la majordomia és tenir cura de la Terra que Déu va crear i ens va confiar. El mandat per Adam i per Eva també preveia que la Terra seria compartida amb els seus fills i amb les generacions futures. En el pla original per a la Terra, el món creat continuaria sent una font de vida, bondat i bellesa per a tots els éssers humans, i Adam i Eva tindrien un gran paper en la seva cura.

La Terra segueix sent del Senyor (veure Sal. 24: 1), i encara som cridats a ser majordoms de tot el que Déu ens ha donat. Potser també podríem concloure que, en un món caigut, la nostra responsabilitat com majordoms és encara més gran.

■ Què significa per a tu ser majordom de la Terra avui, en un món caigut? Entendre aquesta responsabilitat de quina manera hauria d'afectar la teva forma de viure diàriament?

UN MÓN DESTROSSAT

Una cosa que Déu els va donar només a Adam i Eva a la Terra va ser la llibertat *moral*. Eren éssers morals en una forma en què les plantes i els animals mai podrien ser-ho. Déu valorava tant aquesta llibertat moral que va permetre la possibilitat que el seu poble decidís desobeir. En fer-ho, va arriscar tot el que havia creat per l'objectiu major d'una relació amb les seves criatures humanes basada en l'amor i el lliure albir.

Aquesta llibertat moral també existia per als àngels; i hi va haver un destructor que va voler trastornar el món bo i complet creat per Déu i va tractar d'usar als éssers humans, la creació especial de Déu a la Terra, per aconseguir-ho. En parlar a través la serp, el diable va qüestionar la integritat i la suficiència del que Déu havia proveït (veure Gén. 3: 1-5). La principal temptació era cobejar més del que Déu els havia donat, dubtar de la bondat de Déu i confiar en si mateixos.

En aquesta decisió i aquest acte, es van trencar les relacions que eren part integral de la creació segons Déu l'havia dissenyat. Adam i Eva ja no gaudien de la relació amb el seu Creador per a la qual havien estat fets (veure Gén. 3: 8-10). De sobte, aquests dos éssers humans es van adonar que anaven nus i avergonyits, i la seva relació entre ells es va alterar gairebé irreparablement. La seva relació amb la resta de la Terra també es va tensar i es va trencar.

Llegeix Gènesi 03:16 al 19. Què ens diuen aquests versets sobre el canvi de relacions entre els éssers humans i el món natural?

A causa de la realitat del pecat, de cop i volta la vida es va tornar molt més difícil per Adam, per Eva i per a la resta de la creació. Les conseqüències del pecat són reals, especialment perquè afecten la humanitat i les nostres relacions. D'alguna manera, estem allunyats de Déu, el nostre Creador. Les nostres famílies també es veuen afectades de moltes maneres, i les nostres relacions amb els altres sovint són un desafiament. Fins tenim problemes amb l'entorn natural i el món en què vivim. Tots els aspectes de la vida i del món mostren la separació causada pel pecat.

Però Déu no va crear el món així. Les "malediccions" de Gènesi 3 també van arribar amb una promesa que Déu tenia una manera de recrear el nostre món i restaurar les relacions que el pecat havia destruït. Si bé seguim lluitant amb el pecat i els seus efectes en la nostra vida, som cridats a defensar la bondat original del món i a tractar de fer realitat en la nostra vida el pla que Déu té per a aquest planeta.

LA TRAMA FAMILIAR DE LA HUMANITAT

Amb l'arribada del pecat, el món no va trigar molt a fragmentar-se. Suscitat per la gelosia, els malentesos i la ira, el primer assassinat va involucrar al primer parell de germans. Quan Déu va interrogar Caïn sobre la seva pecat, la seva resposta probablement va ser irònica i retòrica: "¿Que potser sóc jo el que ha de cuidar el meu germà?" (Gn. 4: 9, *NVI*), i la resposta implícita a la pregunta inicial de Déu era: "Sí, totalment; tu ets el que ha de cuidar al teu germà".

Llegeix Proverbis 22: 2. Què està implícit en aquesta afirmació aparentment senzilla? Què ens diu sobre la nostra relació amb els nostres se-mejantes?

Cadascuna de les persones que coneixem és una criatura de Déu, creada a la seva imatge, i part de la xarxa de relacions que ens connecta a tots en la creació de Déu, per més que aquesta hagi estat danyada. "Tots estem entreteixits en la trama de la humanitat. El mal que sobrevé a qualsevol part de la gran confraternitat humana comporta perills per a tots" (*MC*

266). Ens agradi o no, a causa d'aquest vincle comú, tenim una responsabilitat d'origen diví envers Déu i amb els altres (veure Mat. 22: 37-39).

Al llarg de la Bíblia, l'afirmació que Déu és el nostre Creador és recurrent. Per exemple, és una de les raons donades per recordar dissabte (veure Éxo. 20:11) i per adorar a Déu en el temps de la fi (veure Ap. 14: 7). També és una motivació primordial que tenim per tenir cura dels altres, per preocupar-nos pels menys afortunats.

Tots estem units pel vincle dels nostres orígens comuns en Déu. "El que oprimeix el pobre **ofèn al seu creador, però honora Déu qui s'apiada del necessitat**" (Prov. 14:31, *NVI*). Quant més clar podria ser aquest vincle?

Déu, com el nostre Creador, ens demana una cosa que exigeix tota la nostra vida, incloent la nostra adoració, el nostre servei i la preocupació pels altres. Per més difícil, frustrant i inconvenient que pugui resultar de vegades, sens dubte sóc "guardià del meu germà".

■ Per què creus que les mencions de Déu com a Creador són un tema tan recurrent en tota la Bíblia? Per què això és tan important? Aquesta realitat, com hauria d'afectar la nostra manera de tractar els altres?

PER ESTUDIAR I MEDITAR

Llegeix "La creació", en *Patriarques i profetes*, pp. 24-33.

"Déu és amor'. La seva naturalesa, la seva llei, és amor. Ho ha estat sempre, i ho serà per sempre. 'L'Alt i Sublim, el qual habita l'eternitat', els 'camins són eternals', no canvia. En ell 'no hi ha mudança, ni ombra de variació'. [...]

"Cada manifestació del poder creador és una expressió de l'amor infinit. La sobirania de Déu involucra plenitud de benediccions per a tots els éssers creats "(*PP33*).

"Si els homes complissin amb el seu deure com a majordoms fidels dels béns del Senyor, no hi hauria el clam per pa, ni el patiment per la misèria, ni la nuesa i la necessitat. La infidelitat dels homes porta l'estat de sofriment en el qual la humanitat està enfonsada. [...] Déu ha fet als altres les seves majordoms, ia ell no se li pot culpar del sofriment, la misèria, la nuesa i la necessitat de la humanitat. El Senyor ha fet àmplia provisió per a tots "(*MB 18*).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Analitza detingudament l'última declaració d'Elena de White. Què diu sobre qui és el responsable últim de gran part de la pobresa que veiem? Què hauria de dir-nos això sobre la importància d'una majordomia fidel?

2. Després de milers d'anys de fragmentació causada pel pecat, ¿Com és possible que encara puguem veure la bondat de la creació? Sent un poble que creu en el Déu creador, què podem fer per ajudar a altres a veure la bondat de la seva creació?

3. Què entens per la paraula *majordomia*? Hi ha alguna cosa en la lliçó d'aquesta setmana que hi hagi ampliat la teva forma de pensar sobre el que significa ser un majordom, especialment quan Déu ens crida?

4. La forma en què tractem als altres i ens relacionem amb ells ¿De quina manera podria canviar si, en cada persona que coneixem, veiéssim un senyal que ens recordés que ella va ser "creada per Déu a la seva imatge i que ell l'estima"?

Resum: Déu va crear un món bo i complet, i va establir que els éssers humans, creats a la seva imatge, conreessin i cuidaran la seva creació. Tot i que el pecat va trencar les relacions que Déu originalment volia tenir amb nosaltres, encara tenim un paper que exercir com majordoms de la bondat de la creació i com a guardians dels nostres semblants. Complir amb aquest paper és una de les maneres en què podem honorar Déu com el nostre Creador.